ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

VÍTĚZSLAV HÁLEK:

VEČERNÍ PÍSNĚ.

Nediv se, jestli uslyšíš
o sobě ptáčky zpívat;
onehdy přišli pod večer
se k oknu na mne dívat.

A přišli opět, přišli zas,
co k známému již druhu,
neb jsem jak oni svoboden
a doma v jejich kruhu.

Já písně zpíval a Tobě —
ty byly plny lásky,
a podle nich si ladili
i ptáčkové své hlásky.

Onehdy pak jsem navštívil
zas já ty ptáčky v háji —
tu jsem se verši podivil,
jak ty mé písně znají.

PŘÍSPĚVKY PRO VÁLKOU POSTÍŽENÉ KRAJANY.

Odevzdáno ve schůzi Č. N. S., odbývané v pátek, dne 3. srpna, částka . . . .$ 2.60
Dříve oznámeno. 189.66

Celkem celá částka v Ženské Hlídce. $192.26

Jak naši čtení čtenáři pozorují, sbírky na tuto akci v posledním měsíci velice ochably; je však zapotřebí i v tomto případě pracovati, tak abychom i tam se setkali se zdarem.

* * *

SEBEVĚDOMÍ A POVINNOST.

Čteme li historii světovou a biografie a autobiografie velikých mužů, shledáme, že jejich sebevědomí stavělo je na nohy volné, a úplné ovládání vášní a náklonností a stavělo je v nejlepší poměr vůči jejich okolí. S. Smiles praví: "Nejlepší a nejjistější pramen radosti nachází se na cestě povinnosti. Radost dostavuje se sama, nevolána, jakožto oslazovatelka práce a korouna všelidského dobrého jednání."

V nejlepším svém rozvoji svědomí nabádá lidi, aby konali to, co je činí nejšťastnějšími, i aby se vystříhali toho, co je činí nešťastnými.

Bez svědomí člověk nemůže míti žádné vyšší zásady ve svém jednání kromě rozkoše; činí jen to, co se mu líbí nejlépe, ať je si to užívání smyslné, nebo smyslné umové. Nejsme ve světě proto, abychom hověli jen svým náklonnostem, svým zálibám, celé ústrojí přírody odmítá tuto názor života. Duch nikdy nemá podléhati nižší části naší přirozenosti. Nebylo by žádného sebeobětování, sebezapírání, ctnosti kromě těch, které jsou nevyhnutelny — abychom se vyhnuli následkům lidského zákona. Plně nadané lidským umem i vášněmi, ale bez rovnocenného vlivu svědomí, které by spravovalo jejich skutky — by se octlo na prosté anarchii, i všeobecné zkáze. Jediný spůsob, kterým lze mohoucnosti takovým výsledkům jest, aby se v lidech probouzel smysl povinnosti. Úkolem našich dědů bylo bojovati za práva; mladší pokolení by mělo mít povinnosti.

Čisté svědomí člověka je vždy pohotovo sebe obětovat za pravo všeobecné a dobro veřejné a při konání svých povinností cítí se šťastným.

Plně sebevědomí konání dobra a vedlo Mistra z Husince a dalšího Amose Komenského do vyhnanství a z povinnosti vůči jeho národu i naši těžká utrpení. Svědomí německého vládnoucího živlu je kolísavé v této hrozné válce, a proto se snaží všemožně a za každých okolností vyvrátiti veřejné mínění, všude podvodem.

Podlepení, činí jest čisté svědomí člověka, ať vyškolenému, neb poměrně málo vzdělanému, a co je povinností, přivádí národ k vyššímu vývoji a čistší demokracii a blaženějšímu životu jednotlivců. Již několikrát jsem uvedla, výpovědi velikých mužů a žen, co je svědomí a povinnost, a historie je plná podobných dějů, které by nás měly, za nynější doby plné ruchu válečného, vésti k lepšímu vlastenectví a sebeobětování. Doufám, že každý čtenář pochopí výklad svědomí a povinnosti, jak je pan Smiles podává, jak jsem shora uvedla.

Nebohá kamarádka nám, jak to je to naší povinností, a oblažíme bližní a trpící, a svědomí naše nezastaví se na rozcestí.

* * *

Naše vláda se velice zajímá o konservování potravin. Nynější doba je plná náhlých událostí a příhod a nejvážnější z těchto, na něž vládní odbor zemědělský poukazuje, jsou zkazitelné zahradní zeleniny a že je žádoucno těmto okolnostem bezodkladně jíti vstříc.

Zprávy ze 24 států oznamují veliké úrody zelenin a, aby bylo této situaci náležitě čeleno, odbor zemědělský vyslal do všech odboček schopné lidi a ti by se všemožně vynasnažili vzbuditi zájem ku konservování těchto zkazitelných zahradních plodin.

Ze zpráv těchto expertů podaných odboru zemědělskému, vysvítá, že je nutno jednati rychle, máli se veliká úroda zahradních plodin zachovati pro příští zimu. Domácí zavařování, sušení, nakládání do octa a preservování je absolutně potřeba a se odporučuje k uschování přebytečné úrody. Jak známo, z jara byla učiněna kampaň v zájmu sázení hojně zelenin, kde kdo jen k tomu měl místo a výsledek byl, že téměř v každé rodině se tak dělo a protož vzhledem ku této situaci, jak shora uvedeno, by se umožnilo konservování, zemědělský odbor vyzval všechny vyrabitele skleněných obvodných láhví ku poradě a výsledek byl, že vyrabitelé se uvolili zhotoviti 80,000 těchto nádob ve 100 dnech za nejnižší ceny vzhledem k materiálu. Odbor uvedený se vynasnažuje pomoci všemožně, avšak žádá soucitnost každé domácnosti k zachování těchto plodin.

Konservováním zelenin a ovoce pro příští zimu nejen snížíme výdaní za živobytí, ale naplníme naše spížírny, z nichž pak může snad na každá hospodyně různá jídla upravovati.

Naší upřímnou radou jest, by každá domácnost byla takto zásobena na zimu. Sušte, zavařujte, děláte to pro vlastní jen svoji úsporu a pohodlí a mimo to jest to vlastenecký pokyn v této pohnuté době, neboť bude nám pomáhati a zásobovati naše evropské spojence, naše vojska tam dlící a proto je třeba se na povinnosti tyto důkladně připraviti.

Žena tato se octla v situaci nevídané a musí jeden každý z nás úbohé ji statečně čeliti, neboť na nás spočívá veliká zodpovědnost a spojenci od nás očekávají vydatnou pomoc a tu jim musíme, z humanní stránky — co lidé — poskytnouti.

* * *

Babiččnev z Wilsonské zahrádky

Ctěná paní pořadatelko! Z Ellsworth došla do Wilsonské zahrádky zpráva, jak zdejší dámy uspořádaly louučku "Farwell party" paní Floriánové a Kocandové z Chicaga. Celá věc se odbývala u dcery paní dos. Kvasničkové v Ellsworth. Zpravodaj udává, že tam byly následující paní: Vác, Vlková, Fr. Kaitmanova, Ant. Rentzová, Geo. Grossová, Lena Kruppová, Fr. Svehlova, M. Bouškova, Henry Brownová, J. R. Hochová, W. Čápova, Jos. Marošova, sl. Marta Čápova, Frant. Bouškova a panové: Frant. Svehla, Frant. Bouška a pp. Fr. Svehla a Jiří Urban. Dámy byly ve spolku od Sboru Luna J. C. D. a navštívily tu patřilo sestře Kvasničkové na rozloučenou její matky a sestry, jež zde byly návštěvou z Chicaga. Společnost tato byla veselá a zábava nenucená. Jak se mi zprávy dostalo z dobrého pramene, paní Grossová udržovala celou společnost ve smíchu po celou tu dobu, co tam meškaly. Ona prý má electrické strevíce, v nichž nohy hrají a tancují bez prestání. — Druhé dámy byly žádostivy, kdyby si nechaly takové urobit, zdali by jim také tak nožky poskakovaly, pročež se musela zout, ale žádné nožky nešly tak, jako paní Grossové. Pan Kvasnička také byl dychtiv okusit, zdali on by dokázal tak uraskat nohama, ale — zmýlil se. Kdyby prý byly asi čísla dvanáctého! V kuchyni prý byla také tak velmi čilá, neboť co osobní přítelkyně paní Kvasničkové vypomáhala tam. Byla by bývalo všechno v pořádku, kdyby ale nebylo i mezi nimi zrádkyň. Když si chtěla přičichnout k mouce, není-li stuchlá, tu jí jiná přirazila hlavu do mouky a ona pak byla jako snrt. Pak chtěla okusit mléka, zdali není kyselé, však jak dala nos blíže, již byl ponořen v hrnku, neboť jiná jí opět přirazila hlavu. Největší veselí způsobila, když rozdělávala v kamnech oheň. Oheň jí nechtěl hořet a tu ona si chtěla vypomoci větrem, pročež počala do kamen foukat, když v tom jí sestra Urbanová přirazila hlavu do capouchu a ona pak byla jako kominík. Ženské smály se celou cestu domů a doma opět se nemohly smíchy udržet. Paní Grossová má náturu Mark Twina, který se snad nikdy nezlobil. Na zdar! Podruhé více.

Ctěný příteli! Těší nás, že jste sobě vzpomenul veselým tím dopisem na "Ženskou Hlídku", na kterou po posledních několik týdnů čtěné naše příznivkyně nějak povážlivě zapomínají. Proto jsou nám dopisy nyní tak vítané a nadějeme se, že častěji v kruh dopisovatelek zavítáte. Doufáme, že až nastane chladnější počasí a ta nejpilnější práce snaživých našich hospodyněk jen trochu uleví, že zase bývalé naše příznivkyně dopisovatelskou činnost se zálibou zahájí. Srdečně zdraví vás a vaši ct. rodinu —

Pořadatelka.

Slečna Milada Kulíkova ze své cesty píše příbuzným do So. Omaby: Šťastně jsme se dostaly do Douglas a hned měly jsme štěstí an nám do cesty přišel mladík a nebýt jeho, nevím, jak bychom se sem dostaly. Bude naším sousedem — jen 5 mil od nás. Když jsme přijely na pozemek, tak jsme byly nile překvapeny, neboť na majetku, který hraničí s naším, stojí takový domek, jaký ani ten nejbohatší Omažan nemá, jest totiž veskrze ventilační, skulinami fouká do něho vítr, vzdor tomu ale v poledne na stole se nám uvaří nálko. Jinak je to zde všecko velmi hezké. Maminin pozemek se mi nejlépe líbí; jest rovný a pěkný, vše zelené, jest zde mnoho jelenů a kanzíků, kteří jsou hezcí a nic se lidí nebojí. Včera jsem si donesla malého ptáčka, "Snow bird," kterého našla jsem na cestě, když jsme šly pro mléko. — Když jsem ptáčka přinesla domů, tak se na mne zlobil a klofal mne zobáčkem a nic nechtěl žrát, načež k večeru jsem ho pustila na svobodu. Myslila jsem si v duchu, že kudáček za svobodu umře, an byl příliš mladý sám se živit, ale jaké bylo mé překvapení, když jsme ráno přišly od p. Laitnerů. — Ptáček totiž seděl pod oknem a tak žalostně kvikal, že, když jsem ho brala do rukou, tak se nic nebránil a sám otevíral zobáček, když dívala jsem mu po kousíčku z lívance. Dvéře jsou otevřené, ale on nejde ven. Včera jsem zahrabala krásného velkého ptáka, který byl vyplašen a v prudkém letu narazil hlavičkou o ostnatý drát, tak že si ji rozrazil a umřel mně v rukách. Jest zde též mnoho prairie dogs (americká svišť). Ti ale jsou drzí, postaví se na zadní nohy a štěkají za člověkem, jako by se vysmívali a když uděláte krok v jeho stranu, tak šup a už je v díře. Když jdete po prérích, tak uvidíte mnoho koster a hnátů hovězího dobytka — kosti jsou tak bílé, jako mramor, není zde vidět ani jednoho obydlí kol našeho, toliko zem a nebe a přece je to zde tak hezké, že si to ani představit nemůžete, večery jsou zde chladné, neboť se vždy na večerní návštěvu dostaví pan vítr. Myslím, že někdy poletíme v domku jako v zeppelinu, až do Omahy. Tak už dost! Srdečně vás zdraví

Milka.

Ctěná slečno! — Laskavostí vaší tety, dostalo se nám příležitosti že nám bylo možno zajímavý váš dopis uveřejnit. Přejeme vám i vaší pí. matince, abyste se v novém, snad prozatímním svém domově setkaly s úplným zdarem. Velice se nám a zvláště čtenářkám zavděčíte, když častěji s námi o svých zkušenostech na farmě sdělíte. Srdečně vás zdraví i vaši paní matku — Pořadatelka.

Čech vždy žádal jen úroveň žití. Němec však ale jen moci a slávy vrchol.

* * *

Když moc a sláva spolu laškují, tyranie a cizí slávy pak své vzpo.

JAROSLAVA VONDRÁČKOVÁ,

statečná dívka Táborská.

Historický obrázek. Píše L. U.

(Pokračování.)

Hlásný tiše zvěstoval Jaroslavě odchod Švédů s věže; Jaroslava pro jistotu zůstala v úkrytu až do večera; když nastalo šero, spustila žebřík a sestoupla s makovice k hlásnému, kde s hrůzou hleděla na podvratné dílo Švédů. Hlásný nabídnul jí, že zná místo v hradbách jen z jediného domku přístupné, chce-li, pustí ji s hradeb po provaze dolů, by odnésti mohla kalich a sebe zachránila neboť by se jí Švédové krutě mstili. Jaroslava s díkem přijala nabídnutí hlásného. Po jedenácté hodině tiše brali se uličkou k hradebnímu domku, opatrně se hlídkám švédským vyhýbajíce. Hlásný šťastně provedl svůj úkol; Jaroslava byla na svobodě. Slzami pohnuta líbala kalich, tiše brala se do údolí Lužnického, kde ráno ve skalách za Klokoty kalich bedlivě skryla.

Jako divá bouře vtrhli Švédové do přemoženého města, aby lid oloupili a ztýrali; všecky domy prolezli a prohledali; kde jen skrovnou kořisť nalezli, mučili obyvatele, by na nich vynutili přiznání, kam cennější věci ukryli. Vše, co se jim hodilo, donesli do ležení svého za Pražskou bránou, zavlekli s sebou i mnoho mladých dívek a žen, s kterými arciť hnusně jednali. Šlechtice, kteří na Táboře útočiště před Švédy hledali, nejen že oloupili a ztýrali i vzali je do zajetí, uložili jim tisíce zlatých výkupného a nepustili dříve, dokud jim nebylo výkupné řádně vyplaceno. Dlouhou válkou zdivočelí Švédové měli rozedrané prádlo a šaty, toto vše opatřili si na Táboře. Svlékli muže do naha, třebas to byl šlechtic, jen košile jim nechajíce a mnohdy i těch je zbavili. Běda tomu, kdo se jim protivil: utloukli ho na místě. Jedna hrůza stíhala druhou. V poměčí po pádu Tábora ohlašoval švédský bubeník po Táboře, aby všecko zbraně schopné mužstvo Tábor opustilo, a odešlo do ležení švédského před branou. Hněvem rozechvění mužové se slzami v očích opouštěli útulné příbytky své, těžce nesli jho krutého nepřítele, potáceli se ulicemi vědouce, že kráčejí vstříc jen novým mukám. Švédové chopili se jich přivázali mnohé k vozům, užívali jich ke službě otrocké, veřejný posměch z nich si činíce. Přednější muže zaobalili do sena a tak je dali koňům na pospas; kdo jen málo nebyl jim po vůli svázali ho úplně a nechali pod širým nebem ležeti, jak dlouho se jim líbilo. Jiné rozličné směšné přiodili a pro zábavu svou a posměch po ležení vodili.

Švédy provázely zdivočelé ženy bylyť jim společnicemi a rozličná záškodnická sběř. Spustlé ženy a jiná sběř vnikla nyní do Tábora, aby dokonala dílo loupežnické. Ženy se vrhly na ženy Táborské; jak obírali Švédové muže, ženy ohrožovaly nyní dívky a ženy; drály z nich šat i prádlo, všeho jich zbavujíce, k tomu každý koutek v domech prosluhly a vyprázdnily. Z kostela vzaly všecka roucha chrámová, ozdoby oltární, — co nemohly odnésti, zničily. Zprvu jim sice statečné ženy Táborské odporovaly, když ženy zdivočele dívku Frimlovu na uhlí svěkly, sběhly se ženy Táborské a dvě sběhlice hodily do blízké hluboké studny. I byly by se ženy uhájdy, kdyby byly divošky vydatné pomoci nenalezly u Švédů. Hulákáním a hrozbou provázeli společnice své a zle se dařilo ženě, která se ohavnému dílu spustlých poběhlic protivila. Švédové nalezli v Táboře zásobu piva a od té se nehnuli, až sudy vyprázdnili. Pivo, tenkráte jen silněji vyráběno, rozohnilo krev a proto byla zuřivost jejich tím větší. Tak byl Tábor plně vypleněn a podřízen divoké libovůli nelidských Švédů.

Po plenu Tábora pleuili dalekí okolí odváděli do ležení dobytek, který ještě vyslídili, brali veškerou potravu, šat, peřiny, krmivo; zapalovali statky jejich z hříšné rozkoše.

Jaroslava zarmoucená brala se cestou podle řeky až stanula u mlýna, dobře jí známého; vešla dovnitř, kde byla vlídně přijata vypravovala, proč se mužským šaty přiodělá. S pláčem vypravovala o osudu nešťastného otce svého a o pustém řádení Švédů v dobytém městě. Mlynář i chasa jeho hrůzou se chvěli, mlynářka žalostí plakala. Mlýn byl vždy velmi oživen mleči z dalekého okolí. Té doby v něm bylo smutno, stál, neboť pro nájezdy Švédů neodvážil se nikdo s obilím do mlýna; měl-li je kdo pečlivě je skryl, aby je před Švédy uchránil.

Mlynář i chasa bedlivě pozorovali každé hnutí v údolí, obávajíce se, že Švédové na své loupežné výpravě vyslídí i mlýn, který padne krutosti jejich.

Obava jejich nebyla marnou: ve čtvrtek, když klonilo se slunko za západní vrcholky lesnaté, vyšli z blízkého lesa a ve chvíli dorazili do mlýna, kde nastal hrozný zmatek, ač již před tím učinil mlynář opatření při možném vtrhnutí Švédů do mlýna. Přichystal loď, na kterou naložil něco potravin a věcí nejmilejší; mimo to svázala chasa několik klád, by tak přeplaviti se mohla na druhý břeh a Švédům unikla. Jak shlédnut byl první Švéda, všichni z mlýna utíkali na loď a připravený vor; mlynářku tam musili dovléci, leknutím tak se jí chvěly nohy, že nemohla s místa. Hůře se dařilo dceři Anně, bylať kus cesty od mlýna a než ulekána přišla k mlýnu již do něho vpadli Švédové, a s ďábelským chechtotem jali ji, provazem ovázali bělostný její krk, a tak ji vlekli všude s sebou. Mlýn úplně vyloupili a když nikomu více z obyvatelů v něm nestihli, zapálili ze msty stodolu. Shořela úplně; poněvadž táhl vítr od mlýna, zůstal tento ohně ušetřen.

Úprchlíci z houští druhého břehu pozorovali řádění Švédů, viděli, jak Švédové vlekou ubohou Annu s sebou; mlynářka žalostí naříkala. Ikali všichni. Když Švédové odtáhli a v údolí nastal klid, jen trámy hořící stodoly praskaly, vydli dva nejstatečnější do lodi a šli prohlížeti mlýn, jeli Švédy úplně prost. Brzy se vrátili, neboť ve vyloupeném mlýně nenašli živé duše. Vrátili se tedy všichni do mlýna.

Mlynář neměl pokoje; rad by věděl, jaký osud stihne jeho milovanou dceru Annu, umínil si stopovati ji. Vzal svíticu, kterou tlustým plátnem pokryl, sekerku s dlouhou rukojetí a opatrně vydal se na cestu; srdnatá Jaroslava jej provázela. Noc z počátku byla tmavá, měsíc vycházel až k půl noci. Šli přímo k Táboru, kde jasný zář značila planoucí oltář. Tam brali se v místa, odkud zář pocházela a tu přiblížili se od Měsíčkové strany až na blízku valu Táborských před Pražskou branou, kde se jim zjevilo hrozné divadlo.

Švédové seděli kol ohně u pivních sudů, statečně popíjeli; tvořili veliký kruh v němž těžkého utrpení snášelo občanstvo Táborské; mé šťané přivázáni ke koňským ocasům, musili s koňmi uháněti do zá vod, každý bolestný výkřik vzbudil u Švédů výkřik radostný. Jen se svázanými nohami válel se po zemi po nichž Švédové šlapali. Dobromyslné ženy a dívky tabo- dostaly se tu terčem hříšných sběhlic a posměchu zdivočelých Švédů. Nejtěžší pokoření musil kazit mlčky a ochotně snášeti: kdo projevil nevůli svou, nebo kladl odpor byl přivázán k vozu a Švédové hnali na něho tím, kdo jen ho se chopil kopali a tloukli tak dlouho až bolestí do nadob padl. Mezi ženami spatřili i Zyranou, jen Annu, ležela na zemi jako smrtí zachvácena.

Oba pojala děsná hrůza: Jaroslavu projela však jasná myšlenka Švédové měli před ležením na straně Měsíčkové nahromaděno mnoho spíže pro koně, sena a stanů. Jaroslava vzala se [illegible] svůj a spěšně zapadla. Hrůza nepovstane v ležení švédském zneděsta tak podaří se většině zajatých prchnouti. Povstal velký pořádek, od něhož Jaroslava a mlynář [illegible] utíkali. V ležení nastal ohromný zmatek, neboť požár hrozil zmýcením všech zásobních potrob švédských, které se jali Švédové [illegible] chlo odkitati [illegible] hlídati, proto mnoho jich [illegible] li při síle úprchlo. Anna [illegible] též do mlýna.

Švédové ráno [illegible] jak většině zajatých podařilo se při zmatku spustiti se okrajem tiše jejich, propustili i ostatní zajaté s podmínkou, aby se vrátili do města. Tu v pátek po dobytí Tábora vrátili se úbozí dlouhým utrpením zmoření vyhladovělí a polonazí do svých vyloupených domů, bledí na smrt, sotva nohy vlekouce. Doma našli vše zničeno, co Švédové neodnesli rozbili, ani hnátů nezůstříla. K velké bídě musili zbylí občané dáti Švédům velkou část peněz, jinak hrozili město spáliti a zničiti. Tyto těžko sehnali u věřitelů v okolí.

Společníkem Švédů stal se mor; který pomáhal český prostý lid hubiti a tak úbohá vlast krvácela z četných ran.

Mlynář, u něhož Jaroslava útulku našla, opustil mlýn, aby ušel nájezdům nelidských Švédů a odešel na jih s rodinou i chasou svou.

Švédové usadili se trvale v Táboře; Wittenberg sice odtáhl zase ku Praze avšak zanechal v Táboře posádku, která vydírala a pustošila širý kraj, což trvalo celý rok, neboť Švédové po uzavření míru války třicetileté teprve ke konci září r. 1649 Tábor opustili; opustili ho na pole zbořený zbědovaný, na dobro ochuzený a většinou vymřelý — bída i utrpení vleklo se dále, ač slza radosti z nastalého míru zal zmučené mírnila.

Rozprchli obyvatelé, pokud byli na živě, vraceli se do smutného domova vrátil se i mlynář a s ním Jaroslava. První kroky její vedly na hřbitov, kde jí hrobař ukázal hrob otce jejího; zaklada velice; vedle ubohého otce nalezla řady čerstvých hrobů, které pojaly v lůno své četné přátely, oběti války. Pospíšila do chrámu Páně sv. Jakuba, kde právě kněz při mši svaté užíval kalicha hliněného; po mši svaté klekla Jaroslava k oltáři Páně, vyňala z pleny kalich drahocenný a podala jej knězi, který jej slzami radosti skropil, neboť poznal v něm kalich mu známý, považovaný navždy ztraceným.

Různá dobrá povídla.

Vem pět liber zralého rybízu, uber zrnečka, jednu a půl libry hrozinek, z nichž pecičky jsou vyjmuty, šťávu z hrubě ostrouhanou kůru ze čtyř oranžů a čtyry libry cukru. Vař vše as 40 neb více minut a vrať dej do ovocných lahví a dobře zašroubuj.

Jiná povídla.

Na pět kvartů kyselých višní, z nichž pecky odstraň k tomu účelu se hodí dobře pozdní tmavé višně, dej pět liber cukru, půl libry hrozinek, z nichž pecičky odstraň, čtyři velké oranže, slupku tence oloupej a usekej kůru, višně a hrozinky, vytlač do toho šťávu z těch oranžů, přidej cukr a vař na prudkém ohni as půl hodiny, při ustavičném míchání, by se to nepřipálilo. Dej pak do malých skleniček jako jelly.

Ještě jiná povídla z višní.

Vem pět pintů višní, z nichž pecky vyloupej, přidej k nim pět liber cukru, půl libry jater z vlašských ořechů řezkrájené na malé kousky, jeden ostrouhaný ananas, jednu libru velkých hrozinek bez pecek, šest oranžů oloupaných a na kousky rozkrojených a kůru z nich jen tence oloupanou, drobně usekanou. Dej cukr jen do tolik vody, co by se rozpustil, do polévacího hrnku, vlaž do něho tu usekanou kůru z oranžů a vař, až je průhledna, pěnu sbírejte, dej pak do toho ovoce a vař tak dlouho, až to zhustne. Vlož do sklenic, jako jelly nebo povídla.

Kompot či povídla z broskví.

Vem dvanáct liber broskví, otři z nich dobře chmýr, vyloupej pecky. Dej do hrnka čtyry libry [illegible] s tremi vody, co by se [illegible] Vlož do něj ty broskve — přikryj dobře pokličkou a vař je [illegible] a půl hodiny; dej [illegible] se nerozpůlily. Při- [illegible] pak [illegible] mlékového [illegible] je ještě půl hodiny. Mimo to podávati co sauce, [illegible] jsou výborné.

Rosinková povídla.

Oloupej a přestřikky odstraň z [illegible] pěkných [illegible] hrušek, [illegible] na malé kousíčky, snítkej je se čtyrmi librami cukru [illegible] přes noc. Ráno k [illegible] jedna malou láhev v [illegible] stroubaného zá- [illegible] preserved gin- [illegible] oloupané nakrájené [illegible] shrádlí přeserved, gin- [illegible] kapu [illegible] Vař to po- [illegible] míchání dvě [illegible] Lze jako jiná povídla.

Přibral deset liber. — "Po dvě léta bylo mé zdraví ohroženo," píše p. A. Mantek z Crystal City, Man., však po využití dvou lahví Dra. Petra Hoboka, cítím se úplně zdravým, za poslední dva týdny přibral jsem na váze deset liber." Tento starý, spolehlivý, bylinný lék neprodává se v lékárnách. Pro informaci píšte na: Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill. — Advertisement.